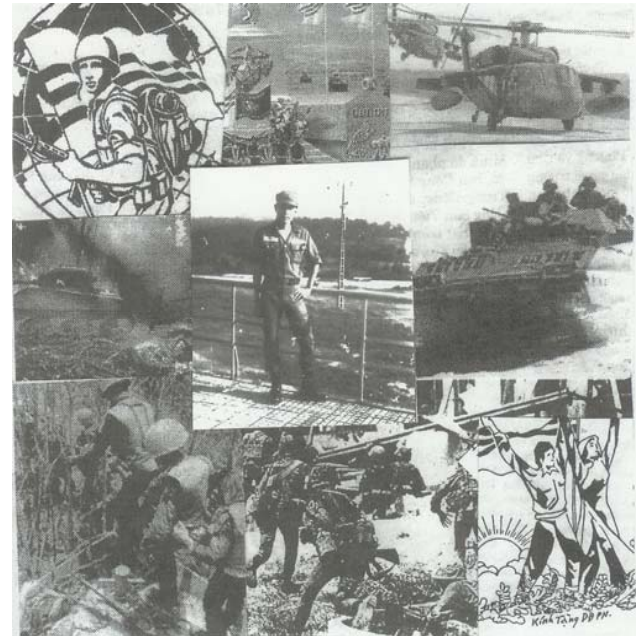

NIỀM ĐAU

BÁC-SĨ TÔ ĐÌNH ĐÀI

THƠ CỦA
BS: TÔ ĐÌNH ĐÀI

Trước năm 1975:

- 1 Hoa học-trò
- 2 Niềm đau
- 3 Đòi tôi
- 4 Kính dâng mẹ
- 5 Tình yêu
- 6 Áo trắng 1975

Từ năm 2006:

- 1 Hoa-lòng
- 2 Diệp may
- 3 Trái tim nhân loại
- 4 Gia tài trần gian
- 5 Cảnh vàng lá ngọc
- 6 Ngọc ngà
- 7 Thử thách
- 8 Những mái trường xưa
- 9 Kỷ niệm 10 năm ở vùng đất hứa
- 10 khó quên
- 11 Con cha

65 Bài THAN CHÓT

Nước đã đến chân còn tính toán
Nhà đương rục lửa chẳng chiu toan
Đội đến thế cờ xoay vận ngược
Cam đành cuộc sống lắm đũa đoan
Thân trai đau xót nhìn đất nước
Bá tánh chìm trong cảnh tóc tang
Đã đến thế này đành cam chiu
Than buồn con tạo quá đũa đoan

30-4-1975

LỜI NÓI ĐẦU

Tôi ra trường năm 1967. Vào Thành phố Sài-gòn để nhận lệnh động viên vào phục vụ Quân-đội. Mậu-thân [1968] xảy ra. Thành-phố HUẾ bị tấn công và tàn phá nặng-nề. Ba Giáo-sư Bác-sĩ người Đức và Bác sĩ Nguyễn Văn Đệ giảng nghiệm viên của trường Y-khoa Huế bị giết. Một số Đồng-bào Huế và các bạn bè của tôi cũng bị chìm trong đau khổ... May mắn cho gia đình vợ con tôi còn nguyên vẹn. Thật là một sự đau lòng không thể tả...

Đơn vị đầu tiên tôi nhận công tác là Bệnh-viện Tiểu -khu Phước-long, một tỉnh mới được thành lập, và cũng là một tiền-đồn của Miền-nam Việt-nam. Dân chúng ở đây phần nhiều là người Miền-trung mới di dân vào và đồng bào Thượng-du. Đời sống nghèo xơ xác...

Ba năm sau tôi được chuyển về Quân-Y-Viện Trương bá Hân ở tỉnh Sóc-trăng. Một tỉnh tương đối màu-mỡ của đồng-bằng sông Cửu-long. Nhưng chiến tranh đè nặng trên vai người dân.

Tập thơ này ghi lại những kỷ niệm không bao giờ quên trong tuổi đời Quân-đội của tôi ở hai tỉnh BVTK Phước-long và QYV Trương bá Hân Sóc-trăng

Và cũng xin kính tặng các bậc Đàn anh, Các Bạn cùng khóa và các Bạn đàn em. Những người đã khoác trên mình chiếc áo nhà binh, để gọi nhớ lại hình ảnh những ngày xa-xưa mà chúng ta đã chứng kiến và chịu cảnh đau thương gian-khổ ấy.

Thân ái

Bác-sĩ TÔ ĐÌNH ĐÀI

1 TIỀN ĐƯA

Buổi tiền đưa bè bạn lên đường
Chòm sao mắt diều vơi niềm lưu luyến
Vòm trời khuya trăng mờ lay chuyển
Gieo vào lòng bao nỗi băng sương

Mùa xuân về nhanh như tàu lá héo
Gió bụi hồng bao bọc xóm nhà thưa
Hiến dâng áo trắng trong khói lửa
Xoa dịu khổ đau nỗi phận mình

Đêm đêm thao thức tình thế sự
Loan lỗ niềm xưa vũng mắt sầu
Tôi biết sinh ra làm trai thời chiến
Choàng lên vai sự sống bốn ba

Hôm tiền đưa hoa rừng cài nếp áo
Hành trang vốn vẹn đôi tay gầy
Khung số vắng năm tháng vơi đầy
Tôi hy vọng đời tôi nghề thầy thuốc

Vâng từ lâu tôi mơ ước
Cứu giúp người trong cảnh trái ngang
Một con tim một bộ óc sẵn sàng
Cùng nhân loại kẻ vai gánh vác

Đêm nay ta cạm ly mừng chúc
Người ra đi mọi sự bình an
Nơi quê nghèo lòng mẹ chứa chan
Đoàn con mẹ sẵn sàng lên đường lo nhiệm vụ

1967

62 XA KHƠI

Xa khơi mây trắng gọi sương mờ
Quả đất trồng trên chạnh ý thơ
Tiên ông ngơ ngác rơi bầu rượu
Ngọc nữ u hoài bật phiếm tơ
Sao mãi trần gian còn lận đận
Khôn hồn lữ quý dựa thời cơ
Tạo hóa nhiệm màu sao tránh được
Ngàn năm công tội khó phai mờ

63 TRỰC TẾT 1975

Tết nay đừng nói chuyện chúc mừng
Một ngày nghỉ tết thắt eo lưng
Chẳng qua vận nước còn điên đảo
Đây khách anh hùng há dừng đứng
Mượn chén rượu nồng quên sầu não
Trao lời mộc mạc dạ băng khuâng
Khuyên ai giảm bớt lòng thù hận
Đất mẹ trời xuân đẹp vô ngần

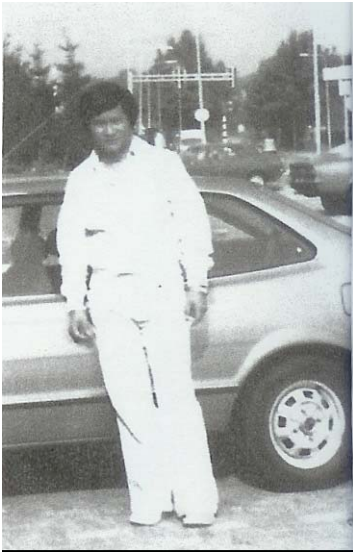
64 TRƯA HÈ ẤT MÃO

Trưa hè Ất mao tựa dầu sôi
Khòm lưng lửa đỏ thét liên hồi
Còi vang xe hụ mây lồng lộn
Súng nổ bom tung khói lửa ngất trời
áo mẹ hoa trời vai khắp khểnh
Thân con rách nát máu tuông rơi
Thế hệ loạn rừng rơi vực thảm
Còn đâu tiềm thức tuổi ba mươi

61 LÁ ĐỔ
(Kt BS Trần phước Thọ*)

Lá đổ đầu xuân nghiêng nắng vàng
Cánh buồn run rẩy đôn xuân sang
Cành mai tha thướt vơi vóc ngọc
Xe cộ inh tai trắng mộng tàn
Bao kẻ mừng xuân hoa phô sắc
sao lòng chan chứa đượm màu tang
Bao giờ đất nước thanh bình nhĩ!
Lá cuốn trời xuân cảnh bê bàng

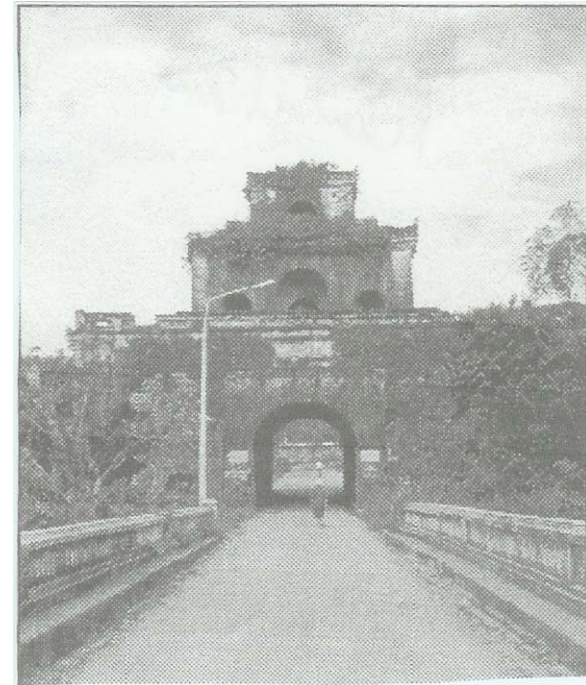
Đầu xuân cùng bạn tựa bên song
Men rượu đầy vơi quyện tơ lòng
Lá đổ nền trời nghiêng hoa thắm
Bướm rơi tình vọng lạc chiều đông
Gót non rỏ nét thời chinh chiến
Giày thô tụ dệt nét phong trần
Chứa xuân là của muôn người nhĩ
Cất cố lòng ta cứ phập phồng

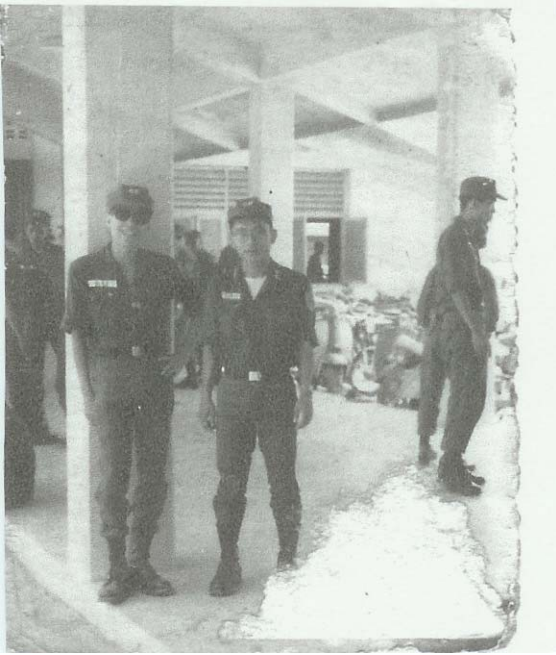

2 MẬU-THÂN 1968

Mậu-thân khói lửa khắp nơi nơi
Thành-thị , thôn-quê lệ ứa lời
Cảnh sắc Sài-thành xuân điên-đảo
Dáng buồn xứ Huế mộng chơi vơi
Trắng đêm hồ lệ tình uất nghẹn
Dâu bể tang thương vật đổi dời
Non nước quặn mình trong đau đớn
Tình riêng ngậm chiếc lá vàng rơi

(Kt Đồng-bào, Quý Thầy, các Bạn
Cố-đô HUẾ)

3 NGƯỜI Y-SĨ

Người y sĩ giữa thời ly loạn
Mảnh chiến bào khoát trọn trên vai
Nhịp quân hành nện mạnh gót giày
Cho đất nước thoát vòng binh lửa

Người y sĩ giữa thời nghiêng ngữa
Không nệ hà sự sống riêng mình
Vẫn vui cười thắm lặng hy sinh
Cố xoa dịu khổ đau đồng loại

Người y sĩ không thẹn cùng trang lứa
Sống hiên ngang trên khắp nẻo đường
Biết bao người đất khách phôi xương
Giọt máu nóng ấm tình nhân loại

Người y sĩ khó khăn cực nhọc
Đêm óc tim hàn găng khổ đau
Đem bàn tay nghề nghiệp nhiệm màu
Để ngăn cản tử thần đe dọa

59 TÌNH THẾ năm 1975

Ba mươi tuổi đời với chiến chinh
ĐÔNG DƯƠNG quần quai chịu cực hình
Giờ đây tình thế đang thay đổi
Đợi lúc cùng nguy mới tựa mình
Lào Vương đất Phật thôi binh lửa
Đồng tháp Miền nam tiếp đao binh
Kết cuộc nước cờ ai giành chịu
Trời Nam quần quai nổi dân tình

Dân tình ngán cổ thấp giọng kêu
Danh lợi về ai dân vẫn nghèo
Thương nước nước phôi xương đỏ
Mến dân dân vẫn cảnh nhóc nheo
Máu xương tô điểm loài gian tặc
Nhân loại tranh giành cảnh gấu beo
Sử sách ngàn năm còn ghi nhớ
Dân Nam quần quai bởi vì ai

58 ĐỢI KHÁCH

(Xướng họa thơ cùng BS Thiếu tá TRÌ)

Bảy năm đèn sách khổ đến đâu
Sao mãi giờ đây ông vẫn rầu
Đợi khách thùng thình nơi phố chợ
Ngồi đứng lẫn xắn lại nhổ râu
Chẳng hay lo lắng vì bệnh tật
Hay lại xuôi lòng cuộc bể dâu
Trần thế thơm danh ông thầy thuốc
Tay tiên ý ngọc hãy phun châu

Vườn hoa tuổi ngọc chẳng biết đâu
Sự thế ngày nay phải phát rầu
Phòng mạch đợi hoài không có khách
Xuống lên lên xuống phải phờ rầu
Bận lòng đất nước còn chinh chiến
Nhân loại chìm trong cuộc bể dâu
Bao giờ đất nước thanh bình nhĩ
Con cháu rồng tiên giống ngọc châu

BS TRÌ họa lại

Tiền tài danh vọng nghĩa gì đâu
Sao lại khổ tâm đến phát rầu
Lắm khách lắm tiền thêm mệt xác
Nhiều tiền nhiều bạc sợ phờ rầu
Chi bằng thanh thẳng thơ cùng rượu
Há sợ xoay vần với bể dâu
Danh ông thầy thuốc là danh hợm
Tiếng của nàng thơ tiếng ngọc châu

Người y sĩ vết son sáng chói
Giữa lòng người dân Việt hôm nay
Thế hệ này và thế hệ mai sau
Phải cố gắng giúp đời toàn thiện

Người y sĩ đau lòng vì cuộc chiến
Quá ê chề sự sống tan thương
Quá đau lòng tâm sự sầu vương
Xin đất Mẹ nổi niềm thương xót

(Thân tặng các bạn cùng lớp và khóa
trung tập 10 Y Nha Dược sĩ Việt nam 1967)

Tôi đến Phước long một buổi chiều mờ bụi đỏ
 Cum sống gầy giữa đồi núi nghiêng nghiêng
 Mây thơ thừng ngủ yên lưng Bà rá
 Khách ngỡ ngang hồ Long thủy vấn vương

Ôi đất mẹ thân gầy rách nát
 Sống đếm ngày đoàn con mẹ thở than
 Thế kỷ 20 vẫn minh tột đỉnh nhưng rất dã man
 Kê gánh chịu chân trần khổ rách

Từ nguồn xa nước về thác Đức Mẹ
 Ôm tròn lòng mẹ ra mái Đại dương
 Lòng con nức nở hồn mẹ linh thiêng
 Con cam phận sống những ngày gian khổ

Phước long ơi chôn chân trên bản đồ nước Việt
 Gió gồng mình đừng tiếng hú lại đây
 Rừng xanh đất đỏ cụm dân gầy
 Ôm chân vú mẹ ngày ngày lệ rơi

1968

Lời cầu cho đất nước bình an
 Nhân loại yên vui dưới ánh nắng vàng
 Phổ xá rộn ràng vươn ý sống
 Thôn quê rức rờ nét hân hoan
 Câu ca đất mẹ ngủi thể hệ
 Khúc hát dân tình mộng chứa chan
 Hỏi mẹ bao giờ hoa kết nụ
 Cho con nhìn thấy ánh chiều quang

Thiều quang rọi khắp năm châu
 Sao mãi dân ta chiu khổ sầu
 Ngày đến sủng trời vang sủng đạn
 Đêm về quần quai ánh hỏa châu
 Chén cơm uất nghẹn pha mùi máu
 mảnh áo tả tơi dẫm lệ châu
 Ngước mặt nhìn trời mây vẫn đục
 Chập chờn ác mộng suốt canh đầu

Thâu canh trần trọc với hải hùng
 Gói mộng canh tàn tóc trở bông
 Bên tai tiếng súng đi dưng nổ
 Trước mặt màng đen quá hải hùng
 Sờ soạn kiếm tìm men ý sống
 Nghẹn ngào nuốt lệ cảnh lao lung
 Đêm đã tàn canh gà đục sáng
 Đây đó vang lên cảnh náo nùng!!

1974

5 ĐẾN PHƯỚC-LONG

Ngày tôi đến buồn vương theo gió
Lòng rì rào giấc ngủ cô đơn
Bệnh viện buồn gót nhỏ véo von
Xin năm tháng mau về quán trọ

Tôi đến nắng vương sầu trên mái tóc
Gió rây buồn vuốt nhẹ hồn thương
Bên vệ đường mép cỏ vương vương
Người lính gát gặt gù trong khói thuốc

Ngày tôi đến ngày tôi nhập cuộc
Tay xuôi dài trí óc bằng khuôn
Nỗi buồn thương tê buốt tâm can
Ôi chiến trận ngập đầu dân Việt

Ngày tôi đến ngày tôi hiện diện
Bước chân mình lằm luổi đêm thâu
Quá chán chường tôi vội gục đầu
Cho tiếng nát hòa trong gió thoảng

Tiếp tục đi hành trình điên loạn
Người con trai hơn 30 tuổi đầu
Đêm từng đêm ác mộng dâng cao
Xin nốt nhạc vo tròn giấc ngủ

Ngày tháng trôi qua gió mưa vùn vủ
Cố giữ gìn giấc mộng còn con
Ánh nắng chiều lấp trợn không gian
Tôi lừng thừng nhớ ngày mình đến

6 HAI NĂM

Hai năm tuổi lính
Hai ai năm tuổi đời
Lính lời đời lữ
Miền cao nguyên lá đổ nắng chiều

Súng tỳ tay nặng nặng nhớ người yêu
Ba lô nặng quân hành lòng thốn thức
Ôi quê nghèo sao lắm nhiều điều cảm tức
Dốc đá lưng đồi lắm chuyện khổ tâm
Tuổi đôi mươi gói trọn cuộc sống âm thầm
Mà đáng lẽ có quyền hơn tất cả

Bìa rừng khô đếm vì sao lạ
Vũng nước bươm rơi soi rõ hình hai
Hỡi người độc ác! bởi vì ai ?
Nước Việt nam ngày nay ra thế đó
Trả lại tôi cái gì tôi có
Đừng nhốt tôi vào lò lửa chiến tranh

Tôi chỉ ánh sáng bình minh
Mái nhà nhỏ có vợ hiền bên cạnh
Tôi muốn thờ cha kính mẹ
4000 năm công đức của Tổ tiên

55 MEN RƯỢU

Khi men rượu len vào cơ thể
Lòng lâng lâng sương quyện khói mờ
Vượt tầm tay đất mộng băng quơ
Theo gió cuốn thương về xóm nhỏ

Trong ánh mắt thấy mình còn đó
Nhưng mỗi mòn thể hệ đã ra đi
Nỗi buồn vương tiếng hát kinh kỳ
Ôi cảnh vật mờ hoang giá lạnh

Tơi bâng khuâng vòng tay hiêu quạnh
Nghe lạc lòi tiếng gió sương khuya
Nhìn đêm đen tóc rối u hoài
Thương thân phận cuộc đời lẩn lóc

Việc tàn rồi lững lờ cô độc
Bóng trắng khuya đôi gót lữ hành
Tơi gục đầu gió nhẹ bực quanh
Ôm nức nở lăn tròn mép áo

Nhìn chiếc thân trũng dài khờ khạo
Đếm bước đi như đếm tim mình
Ơ hờ ngày tháng lướt nhanh
Khi tắt cả đôi bàn tay trắng

Ôi men rượu sặc mùi cay đắng
Len vào thân vỏ nát tim mình
Sỏi đá buồn rên siết dưới chân
Tôi gục ngã tim mình được sống

1973

Giấc ngủ yên vui trong chăn gối
 Mộng cô đơn trang trải niềm đau
 Bồng bóng đen chớp nhóa muôn màu
 Choàng tỉnh giấc phập phồng lo sợ

Đạn pháo kích vang rền tứ phía
 Người trong nhà nhón nháo cả lên
 Bóng hỏa châu soi sáng màn đêm
 Cảnh chết chóc bao trùm muôn vật

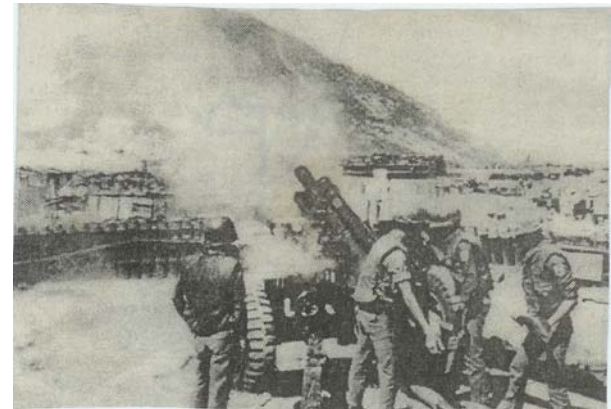
Phút kinh hoàng còn in trên mặt
 Cái thờ phào mình được sống còn
 Tội gục đầu bên chiếc bàn con
 Mọi ám ảnh chờn vờn trong trí

Thức trắng đêm bàng hoàng suy nghĩ
 Chuyện ngày nay và chuyện mai sau
 Làm gì đây , cuộc sống đắng cay
 Khi hơi thở không đầy lồng ngực

Ôi xa rồi những điều mơ ước
 Người con trai đã bước vào đời
 Lòng nhiệt thành tâm huyết bùng sôi
 Nhìn đất mẹ ngậm ngùi chua xót

Tìm giấc ngủ vẫn không yên giấc
 Xác thân người như bãi rác chiều hoang
 Bóng cô đơn quẩn quại tử thần
 Thân tàn tạ trời xuân biển biệt

(Kính tặng đồng-bào Phước long 1970)

8 TÔI THẤY

Tôi đã thấy con người đầy thương tích
Màu máu tươi nhuộm đỏ tấm băng
Cổ gượng mình sau phút hải hùng
Được cứu sống sau mưa bom bão đạn

Tôi đã thấy thân người lở lói
Mùi thịt xương rừng rợn tanh nồng
Hé môi xin ánh trời trong
Cho thân thể liệm vào cõi chết

Tôi đã thấy băng ca la liệt
Không trời tiếng nói sau cùng
Mắt nhắm nghiền giấc ngủ sau cùng
Gieo nức nở đau buồn quanh quê

Tôi đã thấy vừng hồng vừa hé
Những quang tài lặng lẽ ra đi
Quá đau lòng nhìn cảnh biệt ly
Nghe ớn lạnh ! đến phiên mình theo gót

Tôi đã thấy gia đình nheo nhóc
Vành khăn tang thiếu phụ mỗi mòn
Những mẹ già nuốt lệ chờ con
Ôi đau đớn quê hương tàn tạ

53 NHỚ QUÊ 2

Quê tôi núi rừng xanh bát ngát
Ruộng đồng vui thôn xóm an lành
Tiếng hò reo toả khắp đêm thanh
Tinh thần thiết hòa trong gió thoảng

Quê tôi ơi tinh quê bát ngát
Tôi lớn lên giữa điệu nhạc thanh bình
Lòng hăng say mộng đẹp ngày xanh
Niềm hạnh diện người dân nước Việt

Nay hết rồi những ngày tươi đẹp
Cảnh hoang tàn phủ kín lối đi
Đồng xanh nay thiếu hẳn bóng người
Màu huyền diệu phủ màu tang tóc

Quê tôi ơi tiếng cười thay tiếng khóc
Mảnh khăn tang lơ lửng bên đường
Chiếc thuyền người rục rã trở xương
Tiếng gió rít kêu gào thảm thiết

Tôi muốn về quê nhìn tận mặt
Nhưng đạn bom lấp kín nẻo về
Chốn tha ma vắng tiếng chim kêu
Trăng mờ ảo gieo buồn muôn thuở

Quê tôi ơi miền quê yêu mến
Tinh yêu quê tất nhen trong lòng
Nơi quê người bước nhỏ xôn xang
Người lữ khách mỗi mòn thương nhớ

(Kt các bạn quê ở Quảng-nam)

52 NẮNG CHIỀU
Film của nữ nghệ sĩ Kim cương

Đã qua rồi biết mấy mùa thu
Vùng quê hương khói lửa mịt mù
KHô đau gấn chặt trên vành trắng
Héo hắt nhìn theo ngọn gió thu

Nhớ về vùng đất nổi sầu thương
Chiến tích ghi đầy lệ vấn vương
Lòng ta đau đớn vừa trở giắt
Ngợp thở màng đêm quá hải hùng

Nắng chiều lay động bước xa xôi
Cánh vật hải hùng lệ tuông rơi
Sao ta nức nở như người trong cuộc
Lệ thu hoài chọc nhẹ lòng tôi

Tôi vẫn thương nhớ bóng ngày qua
Mọi nét u buồn hiện thoáng ra
Nghe như kích thích niềm u uẩn
Sâu dằng mạch sống lệ tương nhòa

Quê tôi đầy dẫy nỗi sầu mơ
Nghe tiếng chuông chùa dạ ngẩn ngờ
Ngàn năm cánh vật còn trơ đó
Mái tóc buông dài nón bài thơ

Nắng chiều tên gọi mỗi tình si
Đau đớn trong lòng nỗi biệt ly
Nghe như nhất nhớ lòng biệt khách
Lệ đắm trong lòng ươm bước đi

1973

Tôi đã biết lòng người man trá
Bông hoa chỉ cửa miệng đầu môi
Gây đồng bào cảnh máu chảy thịt rơi
Lại ngạo nghễ tự xưng mình, anh hùng dân tộc

1970

9 Kinh Tặng NGƯỜI RA ĐI

Tôi hết sức không làm gì được nữa
Óc đau buồn thân thể rã rời
Anh sáng lòa như bóí như soi
Quân y tá nhìn tôi thông cảm

Tôi lặng đứng u buồn chán nản
Chẳng làm được gì, nên bạn ra đi
Quá đau lòng nhìn cảnh biệt ly
Ông Thầy thuốc gục đầu yên lặng

Bạn đi rồi bao niềm cay đắng
Gieo lòng người hiện diện xoắn xang
Nhìn lại người tôi thấy bàng hoàng
Gieo nức nở con tim nhiều giao cảm

Vội quay đi lòng nghe đau nhói
Tiếng kêu gào như rót vào tai
Mất rưng rưng môi nhắm nguyện cầu
Chân nặng trĩu lui về phòng trực

Căn phòng nhỏ đèn trần sáng rực
Ôi cuộc đời lạc lõng ê chề
Màng đêm đen kiếp sống lê thê
Ôi cuộc sống bàng hoàng ghê sợ

1970

10 HẾT RỒI
(Kt một thương binh)

Thôi hết rồi cuộc đời trai trẻ
Vết thương lòng rạn nứt bờ môi
Vết thương mình sự sống nổi trôi
Tàn chinh chiến thấy mình thua lỗ

Thôi hết rồi khi vừa sống lại
Toàn thân mình ê âm rã rời
Nhìn tay chân lạnh toát mồ hôi
Ôi ghê sợ cuộc đời tàn tật

Thôi hết rồi những ngày lặn đạn
Mùi máu me tanh nức cả người
Nhìn bạn bè héo hắt lòng thôi
Ồ chinh chiến gây chi đau khổ

Thôi hết rồi nhìn người yêu cũ
Tim đập dồn tay nắm lấy tay
Lệ tuông trào tình đẹp lạ thay
Vi chinh chiến thương người tàn tật

Thôi hết rồi già từ bè bạn
Sống lẻ loi ngày tháng u buồn
Cổ gượng cười khóe mắt rưng rưng
Xát đã chết nhưng hồn còn sống

Đây lần chót lòng nghe rúng động
Muốn khóc nhiều nhưng cố vui thôi
Nắng hanh hanh tôi bước ra ngoài
Niềm đau đớn hiện về nghẹn lời

Tôi muốn trở lại nhìn quê lần chót
Ngôi trường xưa ngập ánh nắng chiều
Giờ chỉ còn bãi vắng hoang liêu
Các em bé gục đầu khóc ngất

Tôi muốn nhìn xóm làng u uất
Bóng trăng lên tro bụi đau buồn
Mắt mẹ già tóc bạc mờ sương
Đang dò dẫm ăn từng đọt lá

Tôi muốn nhìn bờ tre nương mạ
Nơi cha tôi ngày tháng vườn trồng
Giờ chỉ còn tiếng gió nỉ non
Cuả sinh vật âu sầu chịu đựng

Quê tôi ơi nội buồn cô đọng
Người con trai mộng ước thuở nào
Vì giòng đời nước mắt chưa khô
Vì đất nước gót chân mòn mỏi

Kt các bạn quê QUẢNG NAM

Ngày tôi đi ngôi trường còn đó
Lá bàng tươi ôm ấp sân trường
Lũ học trò tập nập mờ sương
Trông chiếc bóng ôm tròn chân bước

Ngày tôi đi bóng dài tha thướt
Ngã bên đường dẹt mộng ngày xanh
Giọt sương nai triều nặng trên cành
Cô thôn nữ rì rào bên khóm lúa

Ngày tôi đi xóm làng rộn rã
Khói lam chiều quyện mái tranh yêu
Dưới hàng cau rợp ánh nắng chiều
Có bà mẹ nhai trầu tom tép

Ngày tôi đi gia đình sum họp
Ba phì phà bên ấm trà tươi
Mẹ nhìn nghiêng khóe mắt mỉm cười
Con trai lớn phải lo học tập

Vâng những năm dài lo học tập
Người con trai mơ mộng thuở nào
Bước đường đời lắm chuyện nổi trôi
Vẫn cương quyết hiên ngang tiến bước

Tôi lớn lên tự mình rèn luyện
Phải vào đời công việc giúp người
Phải vào đời tâm huyết bưng số
Cùng dân tộc trên đường đi tới

Ngày nay tôi thấy mình làm lỗi
Đã giam mình trong lớp áo yếu mềm
Nhìn quê hương như thể lãng quên
Khi tỉnh mộng còn gì đâu nữa

Nhớ quê hương lòng tôi buồn bã
Ôm trong lòng uất hận dâng cao
Đất VN xanh biết một màu
Đã cần cỗi đồng xa lúa mạ

Chiều lắng đọng nỗi buồn cầu xé
Máu trong tim uất nghẹn quá nhiều
Lệ tuông trào ngập cả bờ mi
Chân bước nhẹ chiều ơi buồn quá

Ôi quê hương đồng xanh lá mạ
Nỗi khổ đau xoắn tít cuộc đời
Anh lặng nhìn cuộc sống nổi trôi
Tôi lặng lẽ vòng tay buồn chán

Nhìn sang anh hình hài không trọn vẹn
Chiến tranh này rồi mãi về đâu !
Ôi quê hương Đất mẹ héo gầy
Xuân tàn tạt gieo buồn man mác

Bệnh viện buồn hoa lòng ngỡ ngác
Đếm đau buồn trên ánh mây bay
Dệt thơ sầu ngán lệ đón đau
Xin giấc ngủ 27 năm trời chịu đựng

Lời thở than như cơn gió thoảng
Vuốt ve người để thấy xốn xang
Bệnh viện buồn ngập các nẻo đường
Màu áo xám giết đời xuân trẻ

Ôi máu tim của đoàn con mẹ
Đang vấy vũng sự tìm sống hôm nay
Đang âm thầm nuốt trọn tháng ngày
Nhìn đất nước lòng đau như cắt

12 GIỜ KHÁM BỆNH

Giờ khám bệnh thật buồn khôn tả
Hai dây dài chật ních là người
Màu xanh xanh đáng điệu buồn vui
Khung cửa sổ nhạt nhòa muôn vật

Chân bước nhẹ hồi từng người một
Xấp hồ sơ bệnh lý khô khan
Bạn nhìn tôi mắt ngỡ ngàn
Niềm lo sợ ngỡ ngàng ngừng lời nói

Nhìn từng người, vết thương máu me lờ lỏi
Những thân hình mát mát quá nhiều
Người cụt chân kẻ lại cụt tay
Ôm thân phận cuộc đời tàn tạ

Tôi rùng mình lòng buồn mang mác
Dấu khổ đau hơi thở dập dồn
Biết nói gì cảnh sống cô đơn
Nghề Y sĩ tháng năm giá buốt

Nhưng gương cười cái cười nghề nghiệp
Dồn niềm đau về tận đáy tim
Cố tự nhiên khoé mắt diệu hiền
Giúp người bệnh vui đi sầu khổ

Gian phòng con tôi gục đầu nức nở
Xin nguyện cầu cho thể hệ hôm nay
Nỗi đờn đau quần quai tháng ngày
Ông Thầy thuốc nỗi niềm ai biết

1973

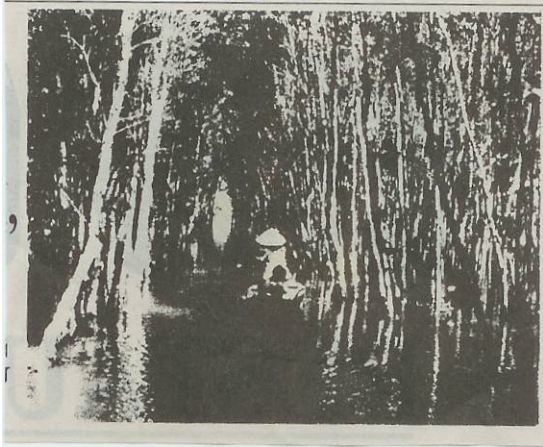
Mẹ chúng ta đang chờ hấp hối
Muốn gặp anh để nói tiếng sau cùng
Con chúng ta khoé mắt rưng rưng
Tưởng em chộc làm cho nó sợ

Anh ơi hết rồi những ngày chờ đợi
Bên bờ tre ruộng lúa ngóng nhìn
Chén chè tươi canh ngọt đợi tin
Ba con hẹn ngày nay về tới

Vâng bây giờ em vẫn đợi chờ
Suốt một đời đầu bạc răng long
Nỗi đờn đau bầm nát cả lòng
Xin Cha trời linh thiên phù hộ

(Kt các bà vợ có chồng chết)

51 NHÌN ANH

Thôi hết rồi em không còn khóc nữa
Sự đớn đau khô cạn lòng người
Nhìn thấy anh sầu khổ mà thôi
Thà đừng thấy để em tưởng nhớ

Thôi hết rồi thân hình ghe rợn
Vũng máu hồng tợ đong tim em
Mắt nhắm nghiền giấc ngủ im lìm
như dao bén leõ em từng thớ thịt

Môi tái ngắt không lời từ biệt
Tay buông xuôi sao chẳng vẫy chào
Nhìn thấy anh đau đớn làm sao
Lần nhìn thấy ai ngờ lần cuối

Anh ơi sao anh không trăng trối
Sao nhìn em như kẻ lạ qua đường
Tội chúng mình bao kỷ niệm yêu đương
Giờ mất cả như người ngoảnh mặt

Nói đi anh, nói đi lần chót !
Gia đình ta đã khổ quá rồi
Chừ nhìn anh như kẻ xa xôi
Em bé bỏng làm sao chịu nổi

13 CHIỀU

Ôi nắng gắt bên thềm lở lói
Bức tranh buồn mồn mõi cô đơn
Điệu nhạc buồn như óan như hồn
Nơi phố nhỏ trắng lùa ngổ vằng

Chiều nay sao lòng ta rung động
Gót thời gian ôm ấp muôn loài
Sao ta ray rức nỗi ước ao
Nghe đứt ruột bị loài người từ chối

Chiều dằng dằng giày khua rẻ lỏi
Nét u hoài gấn chặt vành mi
Quán trọ buồn sồn áo treilli
Thương xám nhỏ âu sầu khôn tả

Chiều bệnh viện nắng rây buồn qua kẻ lá
Gió ngập ngừng trên mái ngói cong cong
Nhìn đau thương không thể cầm lòng
Ôi chiến trận mồ chôn thế hệ

Trong doanh trại những người còn lại
Những con người chẳng phải nên người
Nỗi đau lòng ngập cả hồn tôi
Người chẵn bệnh sao mỗi mòn năm tháng

Nắng chiều ời thôi đừng điên loạn
Đừng bắt tay lay chuyển gió chiều
Người lành xin hãy thương yêu
Người ác giao lười trời định đoạt

1973

14 CHIỀU THỨ BẢY

Chiều thứ bảy buổi chiều họp mặt
Của những người hiện diện nơi đây
Những bàn tay khối óc nhiệm màu
Cố xoa dịu niềm đau dân tộc

Chiều thứ bảy buổi chiều hội họp
Phòng hội- trường sáng rực cả lên
Lê bước chân về mặt buồn tênh
Chiều bệnh viện sâu vượn nếp áo

Chiều thứ bảy sao lòng buồn áo nảo
Như lạc loài hoa dại mờ sương
Tôi phân vân nhìn khắp nẻo đường
Bóng danh trại choàng lên màu tím

Người lính trẻ mắt buồn thăm thẳm
Lê thân mình chiếc nạn ngập ngừng
Nhìn vợ hiền khước mắt rưng rưng
Gió lướt nhẹ ống quần phát phới

Ngước nhìn tôi rồi dáng buồn bối rối
Miệng gượng chào vội vã quay lưng
Màu xanh xanh ngập các nẻo đường
Cả thế hệ mỗi mòn tàn tật

Bước vào phòng buổi họp mặt
Tôi thần thờ lạc giữa đời hoang
Lòng đốn đau ngán lệ tuông tràn
Thương dân Việt hải hùng gánh chịu

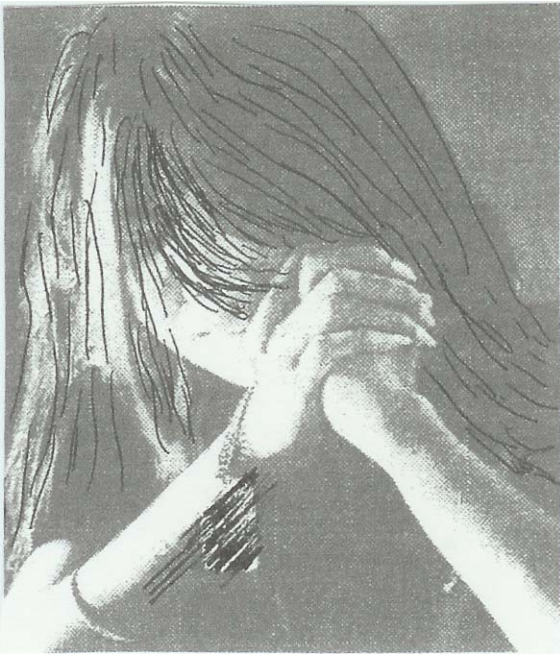
Tôi rùng mình thấy lòng nặng trĩu
Gây bàng hoàng các bạn xung quanh
Ngọn gió chiều lướt nhẹ qua mảnh
Tôi làm lủi luôi về doanh trại

Hỏi đến con vào lòng đất
Vũ trụ tan tành chỉ còn mình tôi
Nhìn xung quanh vạn vật nổi trôi
Thân xơ xác mảnh bèo mặt nước

Rồi một hôm người anh kể lại
Người chồng yêu vĩnh biệt lâu rồi
Ồi đau lòng ngập cả hồn tôi
Cả cuộc sống bập bênh trên sóng nước

Kể đến đây chi ôm đầu khóc ngất
Bờ vai gầy ngập vải lói đi
Nỗi buồn thương mây tím giăng về
Tôi thơ thẩn như người mất trí

50 Tặng chị LOAN người cùng quê

Tôi gặp chi chiều quê lặng gió
Vết điêu tàn hoang dại lối đi
Vành khăn tang mí mắt sưng vù
Tay chống nạng run run kể lể

Quê tôi đắm mình trong khói lửa
Tay ôm con nước mắt đưa chồng
Xa quê nhà đâu có đèo bông
Lo tắt tả sống qua ngày tháng

Một năm sau mẹ già đau nặng
lời trời trần muốn gặp mặt anh
Tôi ghen ngào uất nân trong lòng
Một tiếng nổ tan tành xác mẹ

Nhìn lại sau đưa con bé bỏng
Ruột lòi ra hơi thở dập dờn
Bom đạn nổ dòn tôi chết ngất không hay
Khi tỉnh dậy thấy mình tàn tật

15 PHÁO GIAO THỪA 1973

Tôi yên lặng chăm lo làm việc
Màu máu tươi nhuộm đỏ đôi gant
Các cơ quan được lộ lần lần
Khi lớp da thịt bên ngoài cắt đứt

Kèm kéo, chỉ, pince khua liên tục
Như dây vò thân xác ngủ yên
Liếc nhìn quanh phòng mổ im lìm
Màu đèn điện chòm lên màu trắng

Mổ đã lâu vết thương quá nặng
Đường chỉ may như nổi cuộc đời
Những phần thân thể bị cắt rời
Như đối diện cuộc đời đen bạc

Tự dựng một thoáng buồn mang máu
Cả người tôi thân thể rã rời
Tôi dùng mình lấy lại buồng hơi
Phải cố gắng chu toàn bổn phận

Chiếc đồng hồ tiếng rơi đều đặn
Đêm giao thừa pháo nổ dồn tan
Đêm giao thừa tiếng thở khô khan
Nhìn màu máu hoa mai đỏ ối

Người phụ mổ chừng như bối rối
Ngẩn nhìn lên đôi mắt u buồn
Tôi mỉm cười sau chiếc khăn vuông
Mình hên lắm ! đón giao thừa trên bàn mổ

Việc xong rồi cửa vừa hé mở
Xuân tràn vào sự sống bùng lên
Nhìn bệnh nhân qua giấc ngủ yên
Lòng sung sướng, giao thừa pháo nổ

16 Kt THƯƠNG BINH

Anh đứng đó đợi phiên mình khám bệnh
Lòng phập phồng lo sợ vẫn vợ
Trước mặt anh canh sống hồ đồ
Cả dĩ vãng chờn vờn réo gọi

Vùng đất quê ngợp trời khói lửa
Ánh nắng chiều rây rải tan thương
Anh gào lên lồng ngực nát tan
Khi tỉnh lại thấy mình còn sống

Nhưng đau lòng, không còn nguyên vẹn
Mất một phần trả nợ nước non
Cổ gượng cười gương mặt hao mòn
Trong huyết quản dâng lên niềm chua xót

Vội nhìn quanh để tìm bè bạn
Kẻ đã ra đi người sắp ra đi
Thôi hết rồi biết nói những gì
Ôm số kiếp bờ vai gánh nặng.

Anh đứng đó nỗi buồn trôi nổi
Chiếc thân tàn ru giấc ngủ ngon
Vòng tay anh bầu viếu sống còn
Chiều u ám mây sâu vương vải

Mẹ run run nắn từng bắp thịt
Sao cứng đờ như vật vô tri
Sao đành lòng bỏ mẹ ra đi
Để giá rét choàng lên vai mẹ

Mẹ biết rồi vì con thương mẹ
Phải ra tay chống kẻ bạo tàn
Biết bao lần con đã thở than
Cuối xin mẹ tha con kiếp sống

Bây giờ thì mẹ đã hiểu
Con chết rồi trả xác mẹ yêu
con đi rồi ngấm ánh nắng chiều
Mẹ mới biết con mình nói thật

Con ơi lòng mẹ như dao cắt
Biết nói gì con đã ra đi
Cạn nước mắt rồi nhìn cảnh biệt ly
Thân yếu đuối kéo lê kiếp sống

Thôi hết rồi bầu trời lạc lõng
Mẹ ngồi đây mà thế sự ngồn ngang
Hỏi loài người độc ác đã man
Lòng thô bạo sao chưa chấm dứt

(Kt các Bà Mẹ có con chết)

49 LÒNG MẸ

Mẹ chưa đến con đã bỏ mẹ
Lòng quặn đau tan nát niềm tin
Nhìn thân con trời đất lặng yên
Gieo lòng mẹ nỗi niềm trống trải

Con ơi sao con vội vã
Đợi gặp mẹ con nói vài lời
Du là lời trần trối mà thôi
Để cho mẹ vội đi sầu khổ

vội vã chi lòng mẹ đau đớn
Nhìn xác con như kẻ xa xôi
Mắt nhắm nghiền môi chẳng hé cười
Khi gặp mẹ sau những ngày xa cách

Vũng máu hồng áo quần đỏ thắm
Máu trong tim nồng ấm thuở nào
Bầu sữa mẹ ngọt liếm chưa khô
Con đã chết không nhìn người đối diện

Con ơi sao thân con toát lạnh
Om con vào lòng ngày ngất tình thương
Sao con chẳng chịu ngược nhìn
Hay giận mẹ về không kiếp lúc

Anh giật mình nghe tên được gọi
Chân cất bước lòng nghe trĩu nặng
Ông thầy thuốc mắt buồn thăm thăm
Sự đau lòng thế hệ hôm nay

Anh gục đầu nhìn xuống đôi tay
Như giá rét lửa qua thân thể
Bên khung cửa bạn bè còn đó
Mây dâng sâu ôm trọn tan thương

Liết nhìn quanh xã hội quay cuồng
Lớp sỏi đá rên lên niềm chua xót
Anh đứng đó con người sống sót
Chứng nhân của thế kỷ đau buồn

Nền tự do trả giá quá cao
Người dân Việt mới mòn gánh chịu
Bệnh viện nắng chiều ngập lối
Anh thửng thờ cất bước đong đưa

1973

17 ĐỢI CHỜ

Tôi đứng đợi tàn cây dâm mát
Phút dỡ dành xoa dịu lòng trai
Nhìn anh em không trọn vẹn hình hài
Cười nhăn mặt cái cười chờ đợi

Tôi đứng đợi lòng nghe vời vợi
Nỗi suy tư trĩu nặng vai gầy
Niềm đau thương giăng kín chân mây
Ôi ngợp thở nắng chiều ghé rợn

Tôi đứng đợi chiếc thân đá lạnh
Như gông cùm xiềng xích thế gian
Gió vu vơ phát nhẹ ồng quần
Tối đau đón tưởng mình ngã gục

Tôi cố đứng nắng chiều u uẩn
Gian phòng con nuốt trọn từng người
Kể tận nguyên hé nụ cười tươi
Người lạnh lạng cái cười nhăn mặt

Hòa đàm Ba lê phương trời diệu vợi
Mọi con tim nao nức đợi chờ
Ngày thứ năm đó toàn dân vui mừng xiết kể
Cho mọi người cuộc sống yên vui

Thôi rồi, đợi ngày thứ Năm tới
Mãi đợi chờ ! vai áo ướt sương khuya
Ta chờ đây ! sỏi đá rầm rì
Ôi chán nản lòng người đời đa trá !!

48 Ngày thứ V chờ đợi
HOA ĐÀM PARIS

Những ngày dài vô tận
Nỗi trông chờ mòn mỏi đôi vai
Tuần nhật bắt đầu
Nhìn tờ lịch xoay tròn trong tim óc

Vùng đất quê ngậm ngùi chua xót
Đếm từng ngày súng đạn vang rền
Niềm hân hoan vừa được đẩy lên
Theo sóng nước ngậm ngùi hờn tuổi

Lòng bần thần u buồn thất vọng
Thôi hãy chờ đến lượt tuần sau
Ngày cuối tuần sao buồn não ruột
Nỗi u hoài run rẩy xốn xang

Vẫn chiếc radio thành tích vẻ vang
Máu dân Việt tội tình gì trôi chảy
Bên ta bên địch bên nào cũng thua thiệt
Khổ cho dân lành tha thiết sống còn

Chiều quê mắt mẹ héo hon
Ôi cuộc sống mỗi mòn chui đưng
Nhìn tờ lịch rơi dần như lá rụng
Nỗi trông chờ thiếu phụ xếp tàn hơi

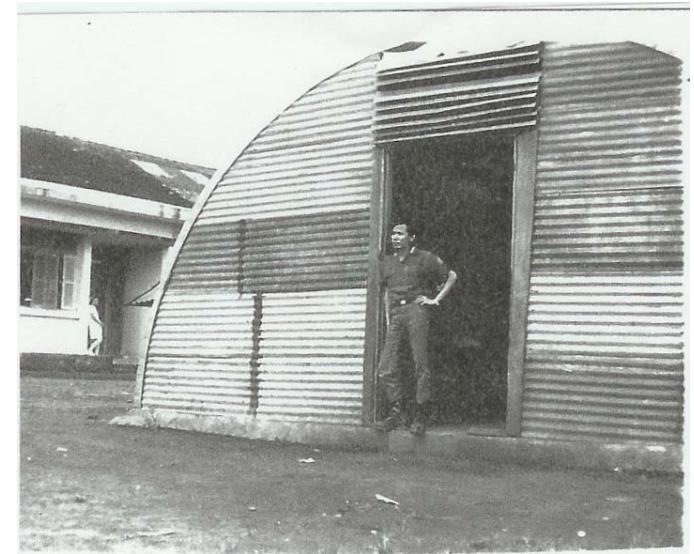
Ngày thứ tư buồn vui dòn dập
Giấc mơ xưa vừa sống dậy trong lòng
Mắt mẹ già ráo lệ chờ mong
Nhìn chiếc máy thu thanh ớn lạnh

Nhưng chiều thứ năm vẫn nã nề hiêu quanh
Vẫn mắt mờ ngán lệ vong quanh
30 năm rồi quá sức đợi chờ
Thôi ráng đợi thứ năm tuần sau nhé

Tôi đứng đợi nghe lòng trống vắng
Nghe tên mình vội bước vào trong
Cổ gượng cười nhưng nghẹn cả lòng
Những cặp mắt tưởng chừng dao bén

Căn phòng nhỏ u buồn lắng đọng
Quá đau lòng sự thật đời mình
Nắng hanh vàng gió nhẹ vẫn quanh
Ngăn lối bước hổ buồn thăm thẳm

Kt các thương binh

18 CHIỀU BỆNH VIỆN

Những ngày qua chiến trường sôi động
Mắt mẹ già trĩu nặng niềm đau
Lòng băng khuôn mây tím một màu
Chiều bệnh viện buồn vương não ruột

Phòng lựa thương, thương binh về tấp nập
Lớp đứng, lớp ngồi từng dãy băng ca
Cảnh đau thương nhồi thịt xáo da
Mẹ nước nở vai gầy khóc ngất

Chúng tôi rộn ràng lo công việc
Mạng sống người đè nặng đôi vai
Nhìn từng người ngán tiếng thở dài
Cố tận lực giúp đời khốn khổ

Người Việt ơi chỉ mình thua lỗ
Giòng máu tươi thân thể rã rời
Giọt nước trong, muối thuốc cầm hơi
Sao chịu nổi vết thương hành hạ

Nhìn các anh lòng tôi đau nhói
Như chính mình đang bị dày vò
Miếng mồi ngon vũ khí tối tân
Ôi đau đớn người dân lương thiện

Nhìn cảnh tang thương lòng tôi trĩu nặng
Muốn gào lên thế hệ hôm nay
Chiến tranh này bảo vệ tự do
Người Y sĩ nghẹn ngào làm việc

Những năm dài với bầu nhiệt huyết
Vẫn lẻ loi bóng nhỏ đường dài
Bệnh viện buồn sự sống đông đưa
Lòng giá buốt niềm thương trang trải

Muốn nói nhiều nhưng không lời nói
Ôm niềm đau nhìn mẹ héo gầy
Đem tình thương hàn gắn thương đau
Cầu xin đất mẹ vui niềm thống khổ

1973

Thu ơi kìa ánh hỏa châu rơi
Muôn hồn uất hận không lời trời trần
Quê nghèo đá mẹ tan hoang
Đâu bầu sữa mẹ đâu hồn tổ tiên
Thu ơi chấp tay em cầu nguyện
Thanh bình thanh bình mau trả lại chúng em
Khăn tang đã thể hoa đèn
Khổ đau đói khát luyện thêm tuổi đời

Nhìn chị thấy mắt chị đầy với
Càng nhìn thiên hạ thấy đời chất chèo
Thương em chị khóc cho nhiều
Cho thân thể chị đời nhiều kiêu sa
Riêng em hàng triệu chúng em
Vẫn thương mến chị khung trời bao la

(Kt BS Nguyễn duy Cung
Giám-đốc Bệnh viện kiêm
trưởng Ty tế Phước-long)

47 TRUNG THU

Vẫn một trời thu
 Hương thu ngào ngạt sao sáng lung linh
 Vườn hoa rơi rụng trở mình hé môi
 Hoa cười cười mãi cuộc đời
 Vẽ hoa ướp mộng diêu vơi cõi lòng
 Thu ơi hoa lá cây rừng
 Nhịp tim rộn rã chị Hằng nâng niu

Thương em chị đã dặt diều
 Tìm mai tươi sánh hương yêu ngọt ngào
 Vội nhìn trời đã đầ sao
 Vườn hoa thế hệ lãng xao tuổi đời
 Thuyền non em chị ra khơi
 Mãi vui sóng gió ngại gì trời xanh
 Ôi mong manh giấc mơ huyền hoặc
 Chôn cuộc đời ép chặt buồn tim
 Mây trôi gió chẳng đoái nhìn
 Trời thu còn đó đâu hình ảnh xưa

Lâu rồi kiếp sống đọa đày
 Làn da sạm nắng tóc bay bụi trần
 Thu ơi thu khóc bao lần
 Chị Hằng mãi mãi cung trăng trị vì
 Đêm nay thu lại ra đi
 Gọi bao nhung nhớ em qùy hôn trăng
 Dù cho có đủ hoa đăng
 Có bồ câu trắng có hình Apolo
 Tạo chi khúc nhạc hải hồ
 Lòng em giá bút nhấp nhô bụi đời

Đêm đã xuống bầu trời u ám
 Bệnh viện buồn ngập toả bóng đen
 Căn nhà tôn mái thấp cong cong
 Đã nuốt trọn những người tàn tật

Phòng lựa thương, người về tấp nập
 Nạn nhân về đây hình ảnh tan thương
 Họ về đây từ khắp chiến trường
 Giòng máu đỏ, thân hình dờ chết

Căn phòng mổ đèn trần sáng rực
 Bốn bức tường biệt lập bên ngoài
 Tôi rùng mình chiếc áo trên vai
 Mùi máu thịt làm tôi ớn lạnh

Lòng đau buồn nhìn người bất hạnh
 Bạn bè tôi và thế hệ hôm nay
 Nguyện cầu cho thế sự đổi xoay
 Dân tộc đang gào lên trong đau đớn

Chân bước nhẹ u-buồn trĩu nặng
 Làn gió mềm quyện lấy đôi vai
 Nhìn thương binh đôi mắt u hoài
 Tim giấc ngủ sau những ngày ghê sợ

Nhìn bà mẹ, người cha, người vợ
 Đang nguyện cầu khỏe mắt long lanh
 Quê hương mình chỉ rặc màu xanh
 Sao bỗng chốc ngập tràn khói lửa

Mộng chập chờn suốt đêm trần trọc
 Lòng bàng hoàng cửa kính rung rinh
 Ôi đạn bom dày xéo quê mình
 Một giấc ngủ toàn là máu lửa

Bệnh viện buồn vẫn trắng đơng lại
 Hàng cây xanh rữ bóng đơn côi
 Vẫn mây đen xóa tóc ngậm ngùi
 Tôi đếm bước đêm dài hiêu quạnh

Ta đợi bóng trăng từ mới tới
 Chai lý như ghé đá công viên
 Lẳng lơ như khóm trúc buồn phiền
 Và sâu mộng như anh đào trước gió

Ta đợi bóng trăng từ lâu lắm
 Vết hoằn sâu sỏi đá ngẩn ngơ
 Lòng băng khuâng dõi bóng sương mờ
 Như kết tụ tâm hồn vừa nát

Ta đợi bóng trăng mơ huyền hoặc
 Xóa tóc yêu suối vắng ngắt tình
 Trăng miềm cười kẻ lá rung rinh
 Trăng khóc ngắt mưa gào đông bão

Ta đợi trăng trắng buồn áo nào
 Bên bờ tre nương lúa trải mình
 Những giọng hò sóng nước lênh đênh
 Cô sơn nữ soi mình bên giòng suối

Ta đợi bóng trăng từ đỉnh núi
 Thập thò nhìn đất mẹ thân yêu
 Cảnh tang thương tan tóc quá nhiều
 Cỏi địa ngục trần gian ghê rợn

Ta đợi trăng trắng buồn bệnh viện
 Vuốt ve lòng sưởi ấm hồn thơ
 Dệt tâm tình dưới ánh trăng mơ
 Cầu cuộc sống thiên nhiên kỳ diệu

Quảng trị ơi niềm đau tha thiết
 Giờ đâu còn thành phố nguy nga
 Giờ đâu còn nếp sống hiền hòa
 Cả QT tan tành vì bom đạn

QT ơi lòng tôi đau đớn
 Nghe tin thành đã bị tan hoang
 Nghe tin đầy dẫy hố đạn bom
 Hai làn súng phá tan cuộc sống

Biết nói gì miền quê hương lửa bỏng
 Xác thân người chông chất ngổn ngang
 Tôi đau lòng tất cả VN
 Ôi con mẹ xác thân trả mẹ

Biết nói gì súng đạn ngựa xe
 Đồ độc ác làm hoen sông núi
 QT ơi khổ đau hờn tuổi
 Đang chất chồng xoáy tận trời xanh

QT ơi nước mắt khô cằn
 Như xé nỗi niềm thương nhớ
 Miền quê hương ngập ánh trời mơ
 Giờ nước nở bể buồn lai láng

(Kt BS Phạm thi xuân-Quế
 Và Sinh-viên viện Đại-học Huế
 cứu trợ bảo lụt 1963)

46 Nhớ QUANG TRỊ

Đã lâu lắm tôi không về Quang trị
Miền quê hương nếp sống hiền hòa
Tỉnh Bắc Nam đã bị cắt chia
Sông Bến Hải ngậm ngùi thương tuổi

Quảng trị ơi đã mấy lần về tới
Đoàn gái trai ôm ấp tình thương
Chúng tôi đã dẫm khắp nẻo đường
Niềm an ủi nước dâng cuộn cuộn

Tôi nhớ Quảng trị tình thương vô hạn
Thương dân nghèo vô tội hiền lành
Thương vùng quê ngập lửa chiến tranh
Mồ thù hận choàng lên dân Việt

21 MƯA BỆNH VIỆN

Mưa nặng hạt bao trùm xóm nhỏ
Bệnh viện buồn giọng nhạc đu đưa
Mái tôn cong tí tách u hoài
Giòng nước bạc oằn mình trên vệ cỏ

Căn trại dài thương binh lổ nhỏ
Hơi lạnh vào ôm lấy từng người
Màu xanh xanh đáng điệu buồn vui
Đang run rẩy vết thương đau nhứt

Đi một vòng hành lang các trại
Nghe rợn người giá buốt trong lòng
Mắt mẹ già hình dạng héo hon
Bên con trẻ nấn từng bắp thịt

Người vợ quê bỏ con bò la lết
Sát bên chồng săn sóc hỏi han
Tóc xoả bờ vai cô bé ngỡ ngang
Người lính trẻ u buồn nặng mặt

Những cụ già răng long tóc bạc
Nhìn muộn con gọi lại với đời
Lệ tuông trào thân xác tả tơi
Khóc nức nở khi con rên rỉ

Em bé nhỏ miệng cười lí nhí
Ba cụt dò (chân) con thấy kỳ ghê
Mấy em con đang đợi ba về
Mẹ nức nở bảo con ở lại

Mới một vòng ngang qua vài trại
Điệu mưa buồn nát cả lòng tôi
Nhìn thương binh ánh mắt mệt mỏi
Muốn thét lớn tương lai mờ昧

Tôi bàng hoàng đi về phòng trực
Lạnh cả người ướt cả bờ vai
Vội nhìn quanh dấu tiếng thờ dài
Mưa bệnh viện u buồn nặng trĩu

Căn phòng nhỏ tôi ngồi chồm chuệ
Tập hồ sơ bệnh lý chồng cao
Nhìn thương binh kẻ đứng người ngồi
Ôm số phận mắt buồn ngơ ngác

Nghe tiếng gọi, giọng buồn rời rạc
Lê thân mình trên chiếc nạn cong cong
Môi ngậm ngừng muốn tỏ nỗi lòng
Căn phòng nhỏ nỗi buồn tràn ngập

Nhìn đến người lòng tôi nghe đau nhói
Tàn thân mình lạc lỏng dang cao
Cổ dần lòng che dấu nghẹn ngào
Niềm đau đớn đi vào tim óc

Hết người này sang người khác
Mỗi thân người là chiến địa cùn con
Mẹ Việt nam ơi đất mẹ gầy còm
Trai thế hệ nỗi buồn tha thiết

Họ nín lặng u buồn tha thiết
Ho bước đi xiêu vẹo tật nguyên
Ánh nắng chiều chiếu bóng nghiêng nghiêng
Gió chọc gheo cánh tay phát phới

Cởi trần gian, ý đời lạc lối
Đem niềm đau vuốt nhẹ vào tim
Vội gục đầu che lấp u phiền
Người Thầy thuốc nỗi niềm ai biết

Rưng rưng con cuối lạy Phật thầy
Lòng con nức nở như rừng lá hoang
Tim con ngập tỏa bàng hoàng
Vành môi rạn nứt thân con rã rời

Cuối lạy đức Như lai hiện thân của lòng tế độ
Mùi trầm hương phẫn phát diệu oán hờn
Lòng con nay đã nát tan
Mây sầu giăng kín buồn phiền bủa quanh

Kính dâng một tấm lòng thành
Xin thầy soi sáng u minh muôn người
Đau thương uất hận ngậm ngùi
Vì đâu thế sự nổi trôi thế này

Kính lạy Phật thầy cầu kính cứu khổ
Niềm khổ đau nức nở khắp hoàn cầu
ôi máu xương sông núi về đâu
Mà nhân loại u hoài trong bể máu

Người VN đầu đen máu đỏ
Đang rẩy run nhìn cái chết đến từng người
Lạy đức Như lai 2500 năm con Phật
4000 năm công đức của Tiên nhân

Mãi mê thế sự xoay vần
Dải đất mẹ cần lên màu bom đạn
Mùa Vu lan khói trầm hương nghi ngút
Bao hồn thiêng phát phưởng đâu đây

Mắt rưng rưng cuối lạy Phật thầy
Giúp cho sức mạnh dựng xây cơ đồ
Lạy đấng Từ bi hiện thân của lòng tế độ
Cho nhân gian tự do an lạc thái bình

Ánh mây chiều ngập tỏa lời kính
Chúng con cứ tưởng như mình đang mơ
VN ơi đau khổ quá rồi
Xin thầy soi sáng bến mê vãi sầu
Trăm ngàn kính lạy Phật thầy
Điều con thoát khỏi những ngày khổ đau

42 MẸ VIỆT NAM

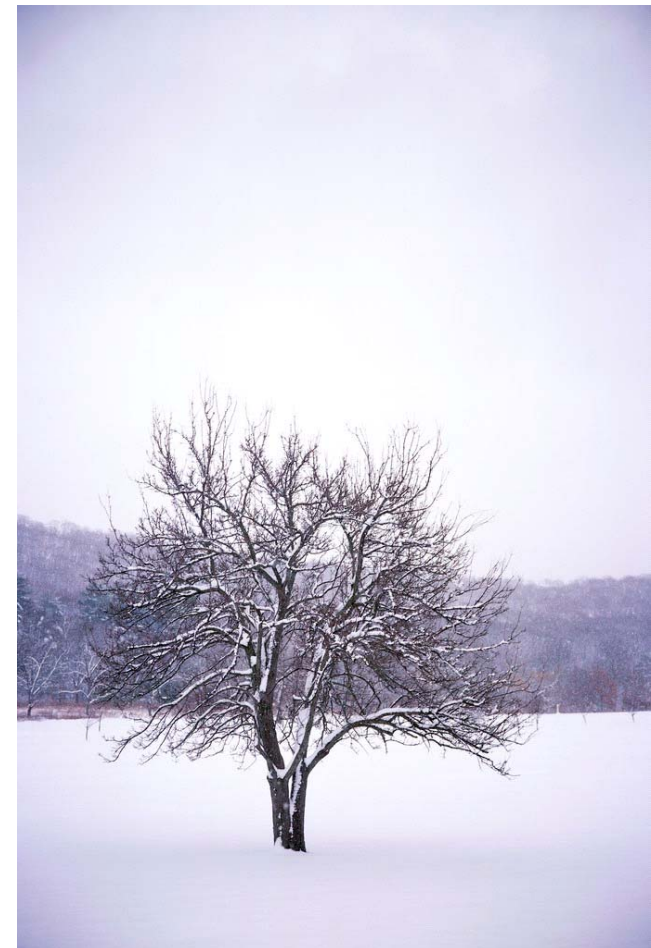
Xe lạch cạch chui vào đường đầy cát bụi
Máy bay rền rền nuốt khổng không gian
Bên vệ đường đ oàn em trẻ lang thang
Quanh núi rác ruồi lầy bu xác chết
Nhìn các em áo quần lũng thũng lếch xếch
Mắt quăn đen má hóp trán nhăn nheo
các em cố sống trong những ngày chinh chiến
Và lớn lên sừng sấn sẽ cần em

Và cả Việt nam đầu đen máu đỏ
Quá đói nghèo hai chạng đũa no
Sống vất vả óa khoe da người lở đổ
Những hình hài khảng khiêu rả rời đất mẹ
Óc ngu đần tạo kiếp ngựa trâu
Vọng phu khắc khổ lệ đầm tay mềm
Mắt mờ tựa cửa đêm đêm nguyện cầu
Mẹ VN rực sáng anh hỏa châu
Bom vùi mộ mẹ súng xâu thây người
Trời run nước giọt máu đào
Giòng sâu thác đổ gió reo oán hờn
Xin hãy tìm người gian ác.

1971

23 THỨC GIẤC

Thức giấc trời khuya trăng đón chào
Hơi buồn thoáng thoáng da nôn nao
Chênh vênh mái rách bờ hiên lệch
Ngấn cụt thân buồn vách lao xao
Mỗi giọng côn trùng rên khe khẽ
Mòn hơi nhân loại bước lao đao
Non nước vô tình chi bấy nhẽ
Gió cuốn từ đâu liếm lệ trào

24 ĐÊM BỆNH VIỆN

Đêm bệnh viện u buồn lắng đọng
Ánh đèn nhòa danh trại cô đơn
Điệu nhạc buồn réo rắc oán hờn
Nghe xót ruột đêm dài hiêu quanh

Gian phòng nhỏ tâm hồn giá lạnh
Bước lảng phiêu khách la giữa chợ đời
Tối rùng mình nghe tiếng mưa rơi
Như than thở cuộc đời binh-nghiệp

Tôi vẫn biết với nghề Thầy thuốc
Phải bằng lòng số phận trời trao
Phải lặng yên khi bệnh kêu gào
Và gục mặt nỗi buồn chan chứa

Suốt đêm dài chấp chờn mộng寐
Lời gọi thưa ánh mắt nhọc nhằn
Những thân người gầy đét trời trần
Ồi cuộc sống bàng hoàng ghê sợ

Phòng lựa thương ánh sáng lò mờ
Vài người bệnh từ xa về đến
Nhìn máu me lòng tôi đau nhói
Xác thân người ngập giữa mộ hoang

Họ nhìn tôi đôi mắt ngỡ ngàng
Như nhận diện cuộc đời đen bạc
Không ngăn nỗi đau buồn chua xót
Biết nguyện cầu giảm tội thể nhân

Một đêm qua trí óc bần thần
Chàng ngồi dậy thấy mình vớ vẫn
Nhìn vào gương thấy mình già hẳn
Vàng trán nhăn ghi đậm nỗi đớn đau

Tôi băng khuâng nhẹ bước ra ngoài
Cả bệnh-viện màng sương mờ ảo
Màu xanh xanh đáng buồn ảo ảo
Lại một ngày ánh sáng bùng lên

Mùa Vu lan năm nhâm tý
Chiến sự sôi bùng thế sự dần co
Lòng băng khuâng mây tím dăng về
Chiều bệnh viện buồn vương não ruột
Ban tay tôi bàn tay ông Thầy thuốc
Vấn óc tim mơ ước thuở nào
Lòng tha nhân cuối lạ Phật thầy
Cầu an cứu khổ muôn người làm than

Mùa Vu lan mùa báo hiếu
K hói đèn nhan mờ tỏa ánh từ bi
Những người độc ác sân si
Xin bóng mát soi đường dẫn lối
Xin thể nhân đừng gây thêm tội lỗi
Nhìn mặt nhau dưới ánh mắt từ tâm
VN Phật tử tiền nhân
Cho con mẹ sống nguồn an lạc

43 CHIẾN TRANH

Chiến tranh dai dẳng đã quá lâu
Bể hận tràn lan khóe mắt sầu
Mặc ai danh vọng lên cao mãi
Riêng chỉ mình ta nhỏ giọt châu
Nhìn về quê mẹ ôi đau đớn
Trông cảnh nhân gian cảnh bể dâu
Tạo hóa nhiệm màu xin cầu nguyện
Phù hộ chúng con sớm hưởng thanh bình

41 MUA VU LAN
(Kính tặng đồng bào Phật giáo VN)

Khi tôi còn bé tí ôm đèn nhang theo mẹ đến chùa
Mẹ buồn vì năm ấy mùa thua
xin Phật tổ thương dân nghèo khổ
Ba tôi gập dài cựa quạ
Đã tàn canh còn mãi tụng kinh
Vì ngần ngại thế đứng của mình
Tôi lững thững vào phòng ru ngủ

Vào năm ấy tôi vừa đi học
Chiến sự dập dồn giai đoạn phản công
Ba tôi theo gót tòng chinh
Mẹ nức nở bên ruộng vườn hoang vắng
Đêm đêm mẹ tôi cầ nguyện
Xin Phật thầy thương xót thế nhân
Tuổi thơ ngây gót nhỏ băng khuâng
Đêm thức suốt chầm hương nghe lễ

Tuổi lớn khôn nghe lòng cay đắng
Mẹ ghen ngào trong buổi tiễn đưa
Nhìn quê hương nước mắt như mưa
Ôi tất cả còn đâu ngôi chùa bé
Tôi đau lòng châu thân tê dại
Lớp đá buồn còn biết về đâu
Mắt rưng rưng tôi cố nguyện cầu
Xin Phật tổ con người được sống

25 MƯA

Mưa nặng hạt ôm tròn phố nhỏ
Đường phố buồn tí tách mưa rơi
Ly ca phê đen khói thuốc ngậm ngùi
Nghe ngày tháng dồn trong hơi thở

Mưa nặng hạt giăng đầy quán trọ
Giọt mưa rơi như điệu nhạc buồn
Mưa cứ rơi ướt cả tâm hồn
Khu phố nhỏ thững thờ xa cách

Mưa nặng hạt nơi phòng làm việc
Quá lạnh lòng bàn giấy ngủ pho
Chiếc tủ con sừng sộ hện hò
Đợi hôm khác hết mưa đã nhé

Mưa nặng hạt mưa rơi bệnh-viện
Lạnh tê người nhức nhối vết thương
Anh thương binh dáng mặt u buồn
Thương con nhỏ ở nhà đói lạnh

Mưa nặng hạt vòng quanh trường học
Lũ trẻ con giờ học dở dang
Dạ thừa cô nước lấp con đường
Con ướt cả cho con về trước

Mưa nặng hạt tôi buồn ngỡ ngác
Đếm chuyện mưa như đếm chuyện buồn
Mưa vẫn rơi ôm trọn không trung
Như ngợp thở vùi thân xứ lạ

26 Tặng QUÂN

Tiếng bom đạn vang rền tứ phía
Lòng quặn đau tuổi trẻ hôm nay
Anh gào lên trời đất đảo quay
Thế là hết cuộc đời chỉ thế!

Vừa hoàng hôn qua cơn ác mộng
Hơi thở dồn thân thể nặng nề
Cổ vấy vũng đống nặng ê chề
Ồi ngọt ngạt nhìn đời lần chót

Đến bệnh viện rồi, tia sáng sót
Cầu xin ân huệ cuối cùng
Cầu xin tạo hóa chớ bắt công
Đừng để chết tâm hồn yêu sống

Nhưng chậm rồi, người anh vùng manh
Như trời trần hình ảnh sau cùng
Tôi mệt nhoài đầu óc xoay cuộn
Đành bắt lực, lòng đau như cắt

Đứng lặng người lệ trào khóe mắt
Quá đau lòng nhìn cảnh biệt ly
Không gian mờ ngăn chặn lối đi
Ông Thầy thuốc ôm đầu suy nghĩ

Nhìn lại Quân lòng tôi nặng trĩu
Bao mầm non của mẹ ra đi
Không trời trần lời nói sau cùng
Để tức tưởi bao người ở lại

(Quân ban cùng quê 1973)

40 MÙA GIÁNG SINH 1970
(Kính tặng đồng bào Công-giáo VN)

Đã qua rồi 25 mùa chinh chiến
Lòng mỗi mòn mong chút ánh bình minh
Vẫn xa lắm mắt mờ đẫm lệ
Vành môi khô rạn nứt chiết thân gầy
Và đêm nay Giáng sinh lại trở về
Về trong khói lửa thương đau
Lâm râm mãi không thốt lên lời cầu nguyện

Lạy Chúa chúng con nói tiếng Việt nam
Dâng đến Chúa tiếng kêu đau khổ nhất
Chúng con đang rẫy chết
Chết dưới nền văn minh khoa học của những kẻ
phản ngài
Nhà cửa giáo đường đổ nát
Đất cỏi cằn không mọc mầm non
Tình anh em đã hóa ra hận thù
Tình bè bạn nói với nhau bằng bom đạn
Nước Việt nam hình hài nứt rạn
Dân Việt nam đem cái chết làm trò chơi

Lạy Chúa ! đừng nở bỏ chúng con bên trời Á
Giờ đây chuông giáo đơng vang rền mừng
chúa
Khắp năm Châu nô nức mừng vui
Chỉ chúng con quần quại trong hận thù
Máu và lửa giành đi lời Chúa
Mừng lạy Chúa rủ lòng thương 30 triệu dân lành
Đang run rẩy tìm nơi ẩn náu trong vòng tay
nhân hậu của ngài
Tiếng kêu thấu tận đến trời

Được mãi mãi nằm trong tay Chúa
Hoa bình bác ái chúng con cầu xin hai chữ hòa
bình
Để chúng con được thấy ánh sáng bình minh
Thấy bướm bướm lượn trong vườn hoa nhỏ

Chúng con muốn gần cha có mẹ
Có bạn bè hai buổi đến trường
Các chiều chúa nhật chúng con mặc đồ mới đến
giáo đường xem lễ

Ông Noel ơi năm nay ông lại về
Trẻ VN không màn bánh kẹo
Không màn đồ chơi lộng lẫy xa hoa
Xin ông đến khắp xóm làng

Đem sự sống chúng con nhờ với
Ông Noel ơi mỗi morn trông đợi
Sợ chết từng giờ máu rơi bên chân Chúa
Lòng ghen ngào xin CHÚA cứu chúng con

Nước VN mảnh đất gầy còm
Sao lắm chuyện chúng con mãi khổ
Lạy Chúa Chúa ơi Thiếu nhi VN đang đau khổ
Cầu xin hơi thở và ánh sáng mặt trời

1973

27 CHÒI GÁT

Sừng sững chòi khuya họng súng chào
Nước non lấm cảnh gọi trăng sao
Đêm đêm thóng giấc buồn mang mác
Ngày tháng dần phai nếp áo bào
Giọt lệ buồn thương cho thế hệ
Nỗi buồn khắc khoai gọi trăng sao
Mãi đem ngày tháng vào thù hận
Đất me trời khuya dẫm lệ trào

28 XIN GIẤC NGỦ

27 năm rồi tôi chưa yên giấc
Mông chập chờn giấc ngủ lang thang
Màng đêm đen rải khắp xóm làng
Một giấc ngủ toàn là máu lửa

27 năm rồi tôi luôn thổn thức
Nỗi buồn thương ngất liệm không gian
Niềm ưu riêng giấc ngủ bàng hoàng
Vi kẻ ác luôn luôn rình rập

27 năm rồi lòng tôi se thắt
Nhìn bà con bẽ bạn ra đi
Chỉ đem về những cảnh biệt ly
Không trấn trối những lời đau khổ nhất

27 năm rồi tôi chưa khô nước mắt
Màng đêm về gieo rắc hải hùng
Đạn bom gào xé nát không trung
Cho ánh sáng hỏa châu đục khoét

27 năm rồi thân tàn hiêu hắt
Vành môi khô dán chặt nụ cười
Những tiềm năng sức sống lòng tôi
Như rục rã theo về đất mẹ

27 năm rồi tôi vẫn còn đó
Tôi ngồi hoài đợi giấc ngủ yên lành
Tôi ước ao một giấc ngủ thật ngon
Góc thế kỷ, gót chân mòn mỏi

1972

39 NOEL

(Tặng thiêu nhi VN)

Ông già Noel, Thiên thần của các mầm non
Bài thơ tuyệt tác mãi trường tồn
Lo vườn xới vườn hoa thế hệ
Ông Noel ơi năm nay ông lại về

Chuông giáo đường vang rền mừng Chúa
Khắp năm châu thiên hạ mừng vui
Riêng chúng con thiếu nhi VN đau khổ ngậm
ngùi
Nhìn ảnh Chúa trong bầu trời bom đạn

Giáo đường đâu cha mẹ con đâu
Tương lai như bụi mờ trong cơn gió thoảng
Chập chờn như biển cả đại dương
Ông Noel ơi chúng con gào xin một chút tình
thương

37 ĐÊM VỀ

Đêm về âm cảnh thoáng tịch liêu
Mộng buồn soi sáng bãi tiêu điều
Làng thôn quần quai hồn đau đớn
Chiến trận chùng nghe giọng hát hiêu
Thân trai máu lệ rơi cuồn loạn
Nợ nước hồn thiên cảnh quang thiêu
Hỏi mẹ đêm về nghe gió thoảng
Về đây ve vuốt chút tin yêu

38 NIỀM ĐAU

Đôi ngả phân tranh đất mẹ sầu
Niềm đau dân tộc cuộc bể dâu
Trời xuân loạn cảnh vui phong vũ
Tóc mẹ rối bời giải trần châu
Manh đất nghiêng mình đau thế kỷ
Vần dương lịch sáng xót dân nghèo
Trầm luân vạn cảnh hù mây bạc
Niềm đau của mẹ tựa mưa ngâu

1973

28 Kt BÁC SI TRƯỞNG BÁ HÂN
QYV Trương bá Hân

Tôi biết anh vì anh đang hiện diện
Quân y viện buồn mang lấy tên anh
Lòng tôi cảm thấy băng khuâng
Nhìn chiếc ảnh đôi mắt anh buồn thăm thẳm

Anh Hân ơi ! người con trai thế hệ
Người đàn anh đã sớm lìa đời
Cuộc chiến này không biên giới anh ơi
Gây đau khổ cho người thân con lại

Anh ra đi ngày buồn tê tái
Sự hy sinh như ngọc quý giữa sương mù
Vì loài người mãi mãi cuồng si
Đem thù hận nung sôi lòng thơ trẻ

Tôi rất thương anh vì lòng Y ĐẠO
Vì cưú người nên phải bỏ thân
Vì người ác gây cảnh tối tăm
Nên cuộc chiến không còn lối thoát

Bon chúng mình như nai tơ ngỡ gác
Được vào đời trong thế kỷ hôm nay
Lòng nhiệt thành tuổi trẻ hăng say
Phải gánh chịu bao nhiêu điều cay đắng

Anh Hân ơi con người trời cho chỉ có một lần
Mà cuộc sống tầm xa diệu vợi
Mỗi lần lên phòng hội lòng em cảm thấy nao nao

Chiều nay bầu trời u ám
Giọt mưa buồn triều nặng không gian
Áo treilli ôm trọn tuổi đời
Nhìn bệnh viện nổi buồn chua xót
Nền hương lòng dâng người khuất mắt
Phù hộ chúng em sớm được thanh bình

1972

(Đã chết trên chiến trường VN)

Chiều bệnh viện buồn giảng nghẹn lối
 Lòng băng khuâng ngăn cả bước đi
 Mọi âm thanh cuộn cuộn não nề
 Như nhốt kín không gian sầu quạnh quẽ

Tôi ngồi đây căn phòng nhỏ bé
 Nghe lòng mình triệu nặng niềm đau
 Nhớ đến anh người bạn anh hùng
 Người đồng nghiệp đã không còn nữa

Anh ra đi nước nhà nghiêng ngữa
 Bao bệnh nhân khắc khổ đợi chờ
 Bao tinh thương tất tưởi sầu mơ
 Vùng khói lửa ru anh an giấc

Anh ra đi đau buồn gục mặt
 Gia đình anh và các cháu ấu thơ
 Người yêu anh sầu khổ bơ phờ
 Một cái chết mang theo nhiều thống khổ

Bọn chúng em thương anh xấu số
 Vội ra đi trả nợ nước nhà
 Vi thương người anh quyết chí xông pha
 Cho Y giới nổi buồn mất mát

Cuộc đời anh thế là hết !
 Một kiếp người trong cảnh loạn ly
 Nén hương lòng thoáng nhẹ gió chiều
 Em đau xót dâng niềm kính mến

Viết thư mà tau đang ngồi trong trại
 Dệt thơ buồn để giết thang ngày
 Dệt thơ buồn để tả nỗi khổ lòng tau
 Cho khóc mắt vui đi niềm ứ đọng

Tôi gặp bạn đường về xóm nhỏ
 Mắt no tròn gót nhẹ thon thon
 Áo treilli nặng triều oán hờn
 Người lính chiến suốt đời thua thiệt

Bạn nhìn tôi mắt buồn tha thiết
 Xin các anh ân huệ cuối cùng
 Đừng nhìn tôi đôi mắt dửng dưng
 Khi thể xác không còn nguyên vẹn

Tôi gượng cười cái cười nhăn mặt
 Muốn giải bày khuấy khỏa nỗi lòng
 Giòng sông xanh đôi núi cong cong
 Giòng máu Việt tràn trong huyết quản

Lòng nghẹn ngào nhìn về phía bạn
 Hãy cảm thông nghề nghiệp của mình
 Đừng nghi ngờ mà bóp chết niềm tin
 Cho đất mẹ nổi buồn chua xót

Chia tay rồi bóng dài tha thướt
 Tôi trở về phố thị cao sang
 Nổi tiếp theo cuộc sống ngổ ngàn
 Đem tim huyết hiến dâng đồng loại

Mấy năm rồi lòng tôi nhớ mãi
 Người bạn đường đã gặp năm xưa
 Bệnh viện buồn thấm giọng chiều mưa
 Nên viết vội bài thơ mến tặng

Kt Thiếu uy HÙNG 1972

Hôm đó một bệnh nhân trai trẻ
Cánh tay anh co rút cả rồi
Mắt ngại ngùng anh ngước nhìn tôi
Muốn bày tỏ nỗi niềm tâm sự

Môi run run anh bắt đầu kể lễ
Cuộc đời anh bất hạnh quá nhiều
Chiếc thân tàn bên quán cô liêu
Đã mất hết tình yêu và thể xác

Tôi bàng hoàng nhìn anh ngỡ ngác
Anh cúi đầu nước nở nói luôn
Thân tôi sớm chịu tật nguyên
Nên vợ bỏ tìm người yêu khác

Chuyện tầm thường nhưng lòng ngỡ ngác
Nỗi buồn riêng lay động tâm tình
Tôi gượng cười khóe mắt rưng rưng
Niềm đau đớn tràn dâng thế hệ

Hát nhớ không ngày chia tay về đơn vị
Mây lạnh lùng chẳng nói lời nào
Nhìn bóng mây lần khuất xa xôi
Muốn khóc thét nhưng mình đã lớn

Thế rồi tau ôm sầu chui đưng
Tìm lãng quên trong công việc hằng ngày
Nơi xa xôi chắc mây cũng như tau
Nghề lương thiện mà bọn mình đã nghĩ

Hát ơi lòng tau đau đớn
Nhớ thương mầy nhớ tất cả bạn bè
Nắng hanh vàng mây trắng lững lơ trôi
Cả dân tộc gào lên niềm tân diệt

Bắt lực rồi bàn tay ông THẦY THUỐC
Sức con người chịu đựng quá rồi
Nền văn minh tột đỉnh mầy ơi
Đang trút hết lên đầu dân nhỏ bé

Từ tổng QYV đến BVTK tỉnh lẻ
Sợ đau lòng nhìn thân xác con người
Đã bao lần mầy cũng tức tưởi như tau
Nhìn xác chết mà lòng mình đã chết
Hát ơi thể chưa phải là hết
Cầu xin ân huệ trên cao!!

1972

35 NỖI BUỒN

[Viết theo tâm sự Bs Long]

Về đơn vị tâm hồn ngỡ ngác
Bước đường đời chưa kín lối đi
Lòng hăng say không kể hiểm nguy
Đem tâm huyết dâng cho nghề nghiệp

Trại tôi làm giúp bệnh hân luyện tập
Thân xác còn nguyên nhưng đã mất hồn
Một việc làm tuy thấy còn con
Nhưng đòi hỏi rất nhiều kiên nhẫn

Mùa thu qua lá rừng xơ xác
Ruộng đồng hoang vắng bóng dân lành
Khắp phố phường rợp khí chiến tranh
Đâu kẻ sống người dân lương thiện

Tôi vẫn tin có ngày hoàn thiện
Cho lòng người được chút vui tươi
Cho mẹ già héo hắt môi cười
Các con hỡi noi gương Tiên tổ

(Kt BS Khánh những ngày chờ đợi
Hòa đàm ở Paris)

31 BAN ĐI RỜI
Tặng BS Dũng

Bạn đi rồi tôi đâu buồn nữa
Công việc nhiều chiếm hết thời gian
Tập thơ buồn tự ý bỏ ngang
Tôi bức rức nỗi buồn vô tận

Bạn đi rồi con ai bầu bạn
Chuyện tâm tình sưởi ấm lòng trai
Chuyện đời và thế sự hôm nay
Giờ tắt cả lui vào núi tiếc

Vẫn trại bệnh nơi mình làm việc
Vẫn thương binh ngồi đứng ngổn ngang
Đôi mắt buồn triểu ngặng không gian
Lòng tràn ngập tâm hồn giá lạnh

Tôi rùng mình thấy mình uất nghẹn
Nhìn cuộc đời như chiếc lá nổi trôi
Gieo đau buồn giấc mộng chơi vơi
Và hiện tại niềm đau trang trải

Nhìn đến bệnh nhân lòng như tê tái
Tập hồ sơ ghi chép huyền thiên
Vội gục đầu che lấp buồn phiền
Xin công việc trôi cho đều đặn

Bệnh nhân đi rồi lòng nghe trống vắng
Nỗi cô đơn xâm chiếm lửa bờ
Tìm tự do là trách nhiệm bạn ơi
Cả dân tộc trường lên trong máu lửa

32 CÁC ANH ĐI
Kt BS Phạm đình Chí

Anh đi đâu mắt buồn heo hắt
Vành môi thâm nếp áo trũng dài
Nắng triều buồn đè nặng đôi vai
Lời than thở hòa trong thoáng

Anh đi đâu tâm tư xóay động
Bờ môi khô mấp máy những gì
Mắt héo sầu đắm ướt bờ mi
Chân lạc lỏng nẻo về xa tít

Anh đi đâu đá bùn rên siết
Vạn vật u sầu giá buốt con tim
Ánh mây chiều reo rất nhạc buồn
Nghe đứt ruột cho người ở lại

Anh đi đâu bao giờ trở lại
Bước ngập ngừng khúc mắt rưng rưng
Muốn nhìn lại sau nhưng phải trông chừng
Sợ khắc khổ vai sầu gánh chụi

Thấy anh đi lòng tôi bủn rủn
Tưởng như mình lạc giữa đời hoang
Nhe tim cô gái buốt bàng hoàng
Ngẩn tiếng khóc trào ra thành tiếng

Các anh đi tôi người đưa tiễn
Mượn lời thơ thay tiếng mẹ già
Vợ hiền khóc ngất bé gọi cha
Và thôn xóm niềm vui dập tắt

33 HY VONG

Tôi bức rức cho là hy vọng
Để lòng mình được chút thanh thoi
Để quê hương được hé nụ cười
Mùa thu đến ngập phơi xác lá

Tôi phân vân dù tin chẳng lạ
Nhưng trong lòng vẫn thấy nôn nao
Nhìn bạn bè đôi mắt buồn xo
Mây coi đó rồi đâu vào đấy

Vâng tôi biết bao tin sốt dẻo
Gieo vui hờ bao kẻ cạn lòng
Một nguồn tin chưa hết ngóng trông
Rồi tắt liệm ngày băng thảng giá

Tâm địa con người độc ác quá
Nước non này khốn khổ điều linh
Người VN xương máu chất chồng
Niềm hy vọng trời xa biển biệt